

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5668/2567

นาง จ. กับพวกโจทก์ นางสาว ภ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.พ. มาตรา 240

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่ออุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 เป็นการคัดลอกคำให้การของจำเลยทั้งสามมาเกือบทั้งสิ้น มิได้โต้แย้งคัดค้านคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นไว้โดยชัดแจ้งว่าไม่ถูกต้องอย่างไร ด้วยเหตุผลใด และที่ถูกต้องควรเป็นอย่างไร ซึ่งจะเป็นประเด็นในการวินิจฉัยในชั้นอุทธรณ์ จึงเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอันพึงจะรับไว้พิจารณา ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ทั้งการที่ศาลอุทธรณ์จะดำเนินกระบวนการพิจารณา ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 240 (2) นั้น อุทธรณ์ดังกล่าวต้องเป็นอุทธรณ์ที่ชอบด้วยกฎหมายเสียก่อน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 นั้นชอบแล้ว เมื่อไม่มีข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่ได้พิจารณาในชั้นอุทธรณ์มาแล้ว ฎีกาข้ออื่นจึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 252

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้เพิกถอนพินัยกรรมเอกสารฝ่ายเมืองของนายสมนึก เจ้ามรดกในส่วนของจำเลยที่ 1 แล้วให้โจทก์ทั้งสองในฐานะทายาทโดยธรรมของเจ้ามรดกมีสิทธิได้รับทรัพย์สินมรดกตามพินัยกรรมในส่วนของจำเลยที่ 1 กับให้จำเลยทั้งสามไปเพิกถอนการจดทะเบียนเป็นผู้จัดการมรดกตามพินัยกรรมที่ได้จดทะเบียนเป็นผู้จัดการมรดกตามพินัยกรรมไว้ที่สำนักงานที่ดินจังหวัดตาก (สาขาแม่สอด) หากจำเลยทั้งสามไม่ปฏิบัติตามคำขอให้ใช้คำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาโดยจำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันออกค่าใช้จ่าย จำเลยทั้งสามให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณาโจทก์ทั้งสองขอให้ศาลวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นในปัญหาข้อกฎหมาย โจทก์ทั้งสองและจำเลยทั้งสามยอมรับข้อเท็จจริงร่วมกันว่า เจ้ามรดกได้ลงลายมือชื่อในฐานผู้ทำพินัยกรรมเอกสารฝ่ายเมืองไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก โดยระบุให้ยกที่ดินมีโฉนดทั้ง 4 แปลงตามฟ้องให้แก่จำเลยทั้งสามเป็นผู้รับทรัพย์สินมรดกตามพินัยกรรม พินัยกรรมเอกสารฝ่ายเมืองดังกล่าว มีนางสม และนายวิรัตน์ สามีโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 ลงลายมือชื่อเป็นพยานและมีปลัดอำเภอซึ่งได้รับมอบหมายจากนายอำเภอแม่สอดให้เป็นผู้ทำพินัยกรรมเอกสารฝ่ายเมืองดังกล่าว ปลัดอำเภอผู้ทำพินัยกรรมเอกสารฝ่ายเมืองได้แจ้งให้ผู้ทำพินัยกรรมทราบว่า พยานต้องไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสีย แต่มีได้แจ้งเรื่องห้ามมิให้คู่สมรสของผู้รับมรดกตามพินัยกรรมเป็นพยานในพินัยกรรม และไม่สืบพยาน ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า ข้อกำหนดในพินัยกรรมในส่วนที่ยกทรัพย์สินมรดกให้แก่จำเลยที่ 1 ตกเป็นโมฆะและให้ส่วนที่ตกเป็นโมฆะตกทอดแก่โจทก์ทั้งสองและทายาทโดยธรรมอื่นของนายสมนึก เจ้ามรดก ให้จำเลยที่ 1 ไปจดทะเบียนเพิกถอนการจดทะเบียนผู้จัดการมรดก หากไม่ดำเนินการให้ใช้คำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยที่ 1 โดยให้จำเลยที่ 1 เป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งสองโดยกำหนดค่าทนายความ 5,000 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ยกฟ้องโจทก์ทั้งสองในส่วนจำเลยที่ 2 และที่ 3 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์

ทั้งสองกับจำเลยที่ 2 และที่ 3 และค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 คืบค่าขึ้นศาลทั้งหมดให้แก่จำเลยที่ 1 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์นอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจาก ศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้เบื้องต้นว่า นายสมนึก เจ้ามรดกทำพินัยกรรมเอกสาร ฝ่ายเมืองระบู่ให้จำเลยทั้งสามเป็นผู้รับทรัพย์มรดกและเป็นผู้จัดการมรดก มีนางสม และนายวิรัตน์ สามมีโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 ลงลายมือชื่อเป็นพยาน คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตาม ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อแรกว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยจำเลยที่ 1 ฎีกาว่า ศาลอุทธรณ์มีอำนาจที่จะวินิจฉัยคดีโดยพิจารณา ฟ้องอุทธรณ์ เอกสารและพยานหลักฐานทั้งปวงในสำนวนความซึ่งศาลชั้นต้นส่งขึ้นมา หาก ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ยังไม่เป็นที่พอใจในการพิจารณาคำฟ้องอุทธรณ์และพยานหลักฐานที่ปรากฏใน สำนวน ควรมีคำสั่งให้แก่อุทธรณ์ หรือกำหนดประเด็นแห่งคดีทำการสืบพยานที่สืบมาแล้ว หรือ พยานที่เห็นควรสืบต่อไป และพิจารณาคดีโดยทั่ว ๆ ไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ แພ່ มาตรา 240 (2) นั้น เห็นว่า อุทธรณ์ไม่ว่าจะเป็นข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายจะต้องกล่าวไว้ โดยชัดแจ้งถึงข้อโต้แย้งคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่าไม่ถูกต้องอย่างไร ด้วยเหตุผลใด และที่ถูกต้อง ควรเป็นอย่างไร ซึ่งจะเป็นประเด็นในการวินิจฉัยในชั้นอุทธรณ์ เมื่ออุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 เป็นการ คัดลอกคำให้การของจำเลยทั้งสามมาเกือบทั้งสิ้น มิได้โต้แย้งคัดค้านคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นไว้ โดยชัดแจ้งดังกล่าว จึงเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอันจะพึงรับไว้พิจารณา ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ทั้งการที่ศาลอุทธรณ์จะดำเนิน กระบวนพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 240 (2) นั้น อุทธรณ์ ดังกล่าวต้องเป็นอุทธรณ์ที่ชอบด้วยกฎหมายเสียก่อน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ ของจำเลยที่ 1 นั้นชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น เมื่อไม่มีข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายที่ได้พิจารณาในชั้นอุทธรณ์มาแล้ว ฎีกาข้ออื่นจึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้น ว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 252 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายืน คืบค่าขึ้นศาลทั้งหมดแก่ จำเลยที่ 1 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกานอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

ชลิต กุญเษสมิต · สุรศักดิ์ ตันโสรัจประเสริฐ · ณัฐพงศ์ ฐาปนาเนติพงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5668/2567>